

УДК 351.74(477)(075.8)

DOI: <https://doi.org/10.32631/v.2020.2.15>

Вячеслав Віталійович Крикун,

кандидат юридичних наук,

Головне управління Національної поліції в Харківській області

(заступник начальника), Харківський національний

університет внутрішніх справ,

кафедра правоохоронної діяльності та поліцейстики (доцент);

<https://orcid.org/0000-0003-1089-555X>,

e-mail: Vkrikunhnuvs@gmail.com

**ОБ'ЄКТИВНІ ОЗНАКИ АДМІНІСТРАТИВНОГО
ПРАВОПОРУШЕННЯ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТАТТЕЮ 44³ КУпАП,
ТА ЇХ ВПЛИВ НА ОБСЯГ ПОВНОВАЖЕНЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ
УКРАЇНИ**

Визначено родовий та безпосередній об'єкти правопорушення, передбаченого ст. 44³ КУпАП, зміст суспільно небезпечного діяння. Досліджено проблему конкуренції норм ст. 42 КУпАП та ст. 44³ КУпАП за об'єктивними ознаками, запропоновано законодавчі зміни щодо усунення зазначеної колізії. Шляхом дослідження об'єктивних ознак адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 44³ КУпАП, обґрунтовано необхідність і надано пропозиції законодавчих змін із метою розмежування повноважень Національної поліції України, Міністерства охорони здоров'я України, Державної служби України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів, а також органів місцевого самоврядування в Україні у сфері протидії порушенням правил щодо карантину людей, санітарно-гігієнічних, санітарно-протиепідемічних правил і норм.

Ключові слова: правоохоронна діяльність, протидія поширенню інфекційних хвороб, об'єкт і суспільно небезпечне діяння адміністративного правопорушення, порушення правил карантину людей, санітарних, санітарно-гігієнічних, санітарно-протиепідемічних правил і норм, Національна поліція України.

Оригінальна стаття

Постановка проблеми

Законом України від 17.03.2020 № 530-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України, спрямованих на запобігання виникненню і поширенню коронавірусної хвороби (COVID-19)» доповнено Кодекс України про адміністративні правопорушення статтею 44³ «Порушення правил щодо карантину людей». Законодавець юридично наділив повноваженнями з контролю за дотриманням цих правил органи Національної поліції України через надання їм права щодо складання протоколу у справах за ст. 44³ КУпАП. Водночас

ефективне виконання поставлених законодавцем перед Національною поліцією завдань щодо контролю за дотриманням громадянами правил карантину залежить від якості законодавчого викладення ст. 44³ КУпАП, правильного тлумачення її змісту практичними працівниками Національної поліції та, як результат, її правильного застосування на практиці. Саме у цей момент і виникає завдання для юридичної доктрини щодо дослідження складу цього правопорушення, зокрема його об'єктивних ознак: 1) визначення тих суспільних відносин, які поставлені законодавцем під адміністративно-правову охорону; 2) дослідження об'єктивної сторони правопорушення, в першу чергу, визначення діяння, яке є адміністративно караним; 3) розмежування за цими ознаками правопорушення, яке передбачене ст. 43³ КУпАП, із суміжними адміністративними правопорушеннями; 4) вплив цих ознак на обсяг повноважень Національної поліції України.

Стан дослідження проблеми

Об'єктивні ознаки правопорушення, передбаченого ст. 44³ КУпАП, та їх вплив на обсяг повноважень Національної поліції України донині у доктрині адміністративного права не досліджувались. Загальному поняттю об'єкта адміністративного правопорушення та його об'єктивної сторони присвячені праці таких науковців, як Д. Н. Бахрах, Ю. П. Битяк, І. П. Голосніченко, С. Т. Гончарук, В. І. Димченко, Є. В. Додіна, В. В. Зуй, А. В. Коваль, В. К. Колпаков та ін. Проблеми адміністративної відповідальності у галузі охорони здоров'я населення поставали предметом наукового огляду О. С. Доценко.

Мета і завдання дослідження

Метою дослідження є визначення об'єктивних ознак адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 43³ КУпАП, та їх вплив на обсяг повноважень Національної поліції України стосовно протидії поширенню інфекційних хвороб серед населення. Вказана мета досягається через виконання таких наукових завдань: 1) визначення родового та безпосереднього об'єкта правопорушення, передбаченого ст. 43³ КУпАП; 2) встановлення обсягу суспільно небезпечного діяння, передбаченого ст. 43³ КУпАП; 3) дослідження їх впливу на обсяг повноважень Національної поліції України; 4) вирішення проблеми розмежування її повноважень та повноважень Міністерства охорони здоров'я України, Державної служби України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів, а також органів місцевого самоврядування в Україні у сфері протидії порушенням правил щодо карантину людей, санітарно-гігієнічних, санітарно-протиепідемічних правил і норм.

Наукова новизна дослідження

За результатами проведеного дослідження сформульовано поняття родового та безпосереднього об'єкта складу адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 43³ КУпАП, визначено обсяг його суспільно небезпечного діяння та встановлено зв'язок між його об'єктивними ознаками і обсягом повноважень Національної поліції України. Запропоновано законодавчі зміни щодо розмежування повноважень Національної поліції України, Міністерства охорони здоров'я України, Державної служби України з питань безпеки харчових продуктів та захисту споживачів, а також органів місцевого самоврядування в Україні у сфері протидії порушенням правил щодо карантину людей, санітарно-гігієнічних, санітарно-протиепідемічних правил і норм. Із метою усунення конкуренції норм ст. 42 та 43³ КУпАП запропоновано зміни до визначення суспільно небезпечного діяння, передбаченого ст. 42 КУпАП. Запропоновано зміни до ст. 255 КУпАП щодо усунення законодавчої прогалини стосовно невизначеності кола уповноважених суб'єктів на складання протоколів про адміністративні правопорушення, передбачені ст. 42 КУпАП.

Виклад основного матеріалу

Першим елементом складу адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 44³ КУпАП, є його об'єкт. Останній у науковій літературі визначається як суспільні відносини, що поставлені під охорону адміністративно-правових норм [1, с. 230; 2, с. 18]. Виділяють загальний, родовий та безпосередній об'єкти адміністративного правопорушення [3, с. 145; 4, с. 38]. Загальним об'єктом є вся сукупність суспільних відносин, які поставлені під охорону адміністративно-деліктних норм. До цієї загальної сукупності, відповідно, входять родовий та безпосередній об'єкти. Під родовим об'єктом адміністративного правопорушення прийнято розуміти коло однорідних за своєю соціальною, політичною або економічною природою суспільних відносин. Безпосередній об'єкт розуміється як суспільні відносини, що охороняються конкретною адміністративно-деліктною нормою [5, с. 125].

Родовий об'єкт, як правило, відображений у найменуванні тієї чи іншої глави Особливої частини КУпАП. Глава 5 Особливої частини КУпАП називається «Адміністративні правопорушення в галузі охорони праці і здоров'я населення». Це дозволяє зробити висновок, що родовим об'єктом адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 44³ КУпАП, є суспільні відносини у галузі охорони праці і здоров'я населення. Можна побачити, що законодавець сформував родовий об'єкт із двох відносно самостійних частин: 1) суспільних відносин щодо охорони праці; 2) суспільних відносин щодо охорони здоров'я населення. Відповідно безпосередній об'єкт досліджуваного

нами адміністративного правопорушення повинен змістовно належати до однієї із зазначених частин родового об'єкта.

Безпосередній об'єкт прямо не сформульований законодавцем при викладенні диспозиції ст. 44³ КУпАП, проте його визначення вбачається можливим через аналіз тих законодавчих актів, за порушення правил яких передбачається адміністративна відповідальність за цією статтею КУпАП.

Так, указана стаття передбачає відповідальність за порушення правил щодо карантину людей, санітарно-гігієнічних, санітарно-протиепідемічних правил і норм. На сьогодні зазначені правила здебільшого визначаються в законах України «Про захист населення від інфекційних хвороб» від 6 квітня 2000 р. № 1645-III, «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» від 24 лютого 1994 р. № 4004-XII та Постанові Кабінету Міністрів України «Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2» від 11 березня 2020 р. № 211.

У преамбулі Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб» зазначається, що він визначає права, обов'язки та відповідальність юридичних і фізичних осіб у сфері захисту населення від інфекційних хвороб. Отже, регулює суспільні відносини у сфері захисту населення від інфекційних хвороб. У свою чергу, Закон України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» в аналогічній частині визначає, що предметом його регулювання є суспільні відносини, які виникають у сфері забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення. Що ж стосується Постанови Кабінету Міністрів України «Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2», дія цього підзаконного нормативно-правового акта спрямована на врегулювання суспільних відносин щодо запобігання поширенню на території України конкретної інфекційної хвороби – коронавірусу SARS-CoV-2. Це також впливає зі змісту її преамбули та, власне, назви.

Враховуючи викладене, безпосередній об'єкт адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 44³ КУпАП, можна визначити як суспільні відносини щодо захисту населення від інфекційних хвороб та забезпечення його санітарного та епідемічного благополуччя.

Однак указаним проблема безпосереднього об'єкта не вичерпується. Йдеться про конкуренцію норм статей 44³ і 42 КУпАП за об'єктом адміністративно-правової охорони та об'єктивною стороною стосовно суспільно небезпечного діяння. Законодавець сформулював диспозицію ст. 42 КУпАП як порушення санітарних норм. У свою чергу, профільний Закон України «Про забезпечення санітарного та

епідемічного благополуччя населення» у п. 10 ч. 1 ст. 1 визначає санітарні норми як родові поняття до таких категорій, як «санітарні норми та правила», «санітарно-гігієнічні та санітарно-протиепідемічні правила і норми», «санітарно-епідеміологічні правила і норми», «проти-епідемічні правила і норми», «гігієнічні та протиепідемічні правила і норми», «державні санітарно-епідеміологічні нормативи, санітарні регламенти». Нагадаємо, що ст. 44³ КУпАП передбачає відповідальність за порушення правил щодо санітарно-гігієнічних, санітарно-проти-епідемічних правил і норм. Не складно звернути увагу, що суспільно небезпечне діяння у вигляді порушення санітарних норм, що передбачене ст. 42 КУпАП, включає в себе поняття порушення санітарно-гігієнічних, санітарно-протиепідемічних правил і норм, що застосовуються законодавцем при описі суспільно небезпечного діяння, передбаченого ст. 44³ КУпАП. Підтверджує вказану тезу і той факт, що поняття «санітарні норми» було внесено до ст. 42 КУпАП Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо харчових продуктів» від 22 липня 2014 р. № 1602-VII, коли до цього це адміністративне правопорушення визначалось як «порушення санітарно-гігієнічних і санітарно-протиепідемічних правил і норм».

Указана нормативна колізія додатково посилюється законодавчою невизначеністю щодо суб'єкта складання адміністративного протоколу за ст. 42 КУпАП. Так, за порушення санітарно-гігієнічних і санітарно-протиепідемічних правил і норм згідно із ст. 43³ таким суб'єктом в ст. 255 КУпАП визначено: 1) уповноважені на те посадові особи органів внутрішніх справ (Національної поліції України); 2) органи охорони здоров'я; 3) органи державної санітарно-епідеміологічної служби; 4) посадові особи, уповноважені на те виконавчими комітетами (а в населених пунктах, де не створено виконавчих комітетів, – виконавчими органами, що виконують їх повноваження) сільських, селищних, міських рад. Однак за порушення санітарних норм згідно зі ст. 42 КУпАП такий суб'єкт законом не визначений. Не належать ці категорії справ до тих, за якими згідно зі ст. 258 КУпАП протокол про адміністративне правопорушення не складається. Це означає, що згідно із законом протокол складатися повинен, проте ким, не визначено. Вказана законодавча прогалина фактично блокує провадження у справах про адміністративні правопорушення за ст. 42 КУпАП та унеможливорює реалізацію її охоронної функції на практиці.

Враховуючи те, що суспільно небезпечне діяння, передбачене ст. 44³ КУпАП, частково поглинається суспільно небезпечним діянням ст. 42 КУпАП, та з метою усунення конкуренції цих норм пропонуємо суспільно небезпечне діяння, передбачене ст. 42 КУпАП, сформулювати як «порушення санітарних правил і норм, окрім санітарно-гігієнічних та санітарно-протиепідемічних правил і норм» та визначити у

ст. 255 КУпАП право на складання адміністративних протоколів за порушення цих правил уповноваженим особам органів охорони здоров'я, центрального органу, що формує або реалізує державну політику в галузі санітарного та епідемічного благополуччя населення, органів місцевого самоврядування в Україні.

Другою проблемою, яка викликає необхідність її дослідження, є підхід законодавця до опису суспільно небезпечного діяння, передбаченого ст. 44³ КУпАП, у бланкетній формі. Це, на нашу думку, негативно впливає на розмежування компетенції тих органів, які за законом мають право складати протоколи про адміністративні правопорушення за цією статтею КУпАП. Нагадаємо, що ними є порушення правил щодо карантину людей, санітарно-гігієнічних, санітарно-протиепідемічних правил і норм, передбачених Законом України «Про захист населення від інфекційних хвороб», іншими актами законодавства, а також рішеннями органів місцевого самоврядування з питань боротьби з інфекційними хворобами. Аналіз диспозиції цієї норми дозволяє виділити три види порушень, які підпадають під дію ст. 43 КУпАП: 1) порушення правил щодо карантину людей; 2) порушення санітарно-гігієнічних правил і норм; 3) порушення санітарно-протиепідемічних правил і норм. Навіть їх загальний огляд указує на вельми широке та невизначене коло тих правил і норм, які потенційно можуть бути порушені суб'єктом адміністративного проступку. Так, Закон України «Про захист населення від інфекційних хвороб» у ст. 1 вказує, що санітарно-протиепідемічні правила і норми – *нормативно-правові акти (накази, інструкції, правила, положення тощо) центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, вимоги яких спрямовані на запобігання виникненню та поширенню інфекційних хвороб*. Схожа за змістом норма міститься й у ст. 1 Закону України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення», де державні санітарні норми та правила, санітарно-гігієнічні та санітарно-протиепідемічні правила і норми, санітарно-епідеміологічні правила і норми, протиепідемічні правила і норми, гігієнічні та протиепідемічні правила і норми, державні санітарно-епідеміологічні нормативи, санітарні регламенти (далі – санітарні норми) – *обов'язкові для виконання нормативно-правові акти центрального органу виконавчої влади, що забезпечують формування державної політики у сфері охорони здоров'я, встановлюють медичні вимоги безпеки щодо середовища життєдіяльності та окремих його факторів, недотримання яких створює загрозу здоров'ю і життю людини та майбутніх поколінь, а також загрозу виникнення і розповсюдження інфекційних хвороб та масових неінфекційних захворювань (отруєнь) серед населення*.

Отже, під санітарно-гігієнічними та санітарно-протиепідемічними правилами і нормами слід розуміти нормативно-правові акти (накази, інструкції, правила, положення тощо) центрального органу виконавчої влади, що забезпечують формування державної політики у сфері охорони здоров'я. Таким державним органом на сьогодні є Міністерство охорони здоров'я відповідно до п. 1 Положення про Міністерство охорони здоров'я України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 березня 2015 р. № 267.

Сфера дії таких правил і норм є дуже широкою та може стосуватись санітарних вимог до різноманітних сфер суспільної діяльності. Наприклад, Наказ Міністерства охорони здоров'я «Про затвердження Державних санітарних норм і правил “Санітарно-протиепідемічні вимоги до закладів охорони здоров'я, що надають первинну медичну (медико-санітарну) допомогу”» від 2 квітня 2013 р. № 259 установлює державні санітарні норми і правила до розміщення, облаштування, обладнання та експлуатації закладів охорони здоров'я, що надають первинну медичну (медико-санітарну) допомогу. Наказом Міністерства охорони здоров'я України «Про затвердження Державних санітарних норм і правил “Гігієнічні вимоги до друкованої продукції для дітей”» від 18 січня 2007 р. № 13 відповідно визначаються вимоги у сфері друкарської справи. Інший Наказ Міністерства охорони здоров'я України «Про затвердження Державних санітарних норм та правил “Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту і азбестовмісних матеріалів”» від 1 жовтня 2012 р. № 762 визначає санітарні вимоги у сфері охорони праці.

Якщо ж органи Національної поліції України мають право, виходячи зі змісту ст. 43³ та ст. 255 КУпАП, складати протоколи про адміністративні правопорушення за порушення будь-яких санітарно-гігієнічних та санітарно-протиепідемічних правил і норм, то опосередковано під поліцейський контроль підпадає й діяльність будь-яких суб'єктів, що стосуються санітарно-гігієнічного та санітарно-протиепідемічного благополуччя населення у будь-якій сфері суспільної діяльності. У зв'язку з цим виникає питання: чи правильно вчинив законодавець, фактично надавши загальні повноваження щодо санітарно-гігієнічного та санітарно-протиепідемічного контролю Національній поліції України, та чи не призводить це до виконання Національною поліцією не специфічної їй функції або функції іншого державного органу?

На сьогодні КУпАП не містить відповіді на це питання, а формат викладення статей 43³ та 255 КУпАП не розмежовує повноваження зазначених суб'єктів у цій сфері правозастосовної діяльності. На практиці це може призвести до колізій у діяльності цих органів. Для відповіді на це питання слід проаналізувати, на які державні органи

законодавством прямо покладено повноваження щодо контролю за виконанням санітарно-гігієнічних та санітарно-протиепідемічних правил і норм.

Згідно зі ст. 6 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб» контроль за виконанням вимог санітарно-протиепідемічних правил і норм здійснює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері санітарного та епідемічного благополуччя населення, щодо захисту населення від інфекційних хвороб. Такими державними органами сьогодні є Міністерство охорони здоров'я України відповідно до п. 1 Положення про Міністерство охорони здоров'я України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 березня 2015 р. № 267, і Державна служба України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів відповідно до п. 1 Положення про Державну службу України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 2 вересня 2015 р. № 667.

Закон України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» у ст. 39 покладає повноваження з проведення контролю за дотриманням санітарного законодавства юридичними та фізичними особами на Державну санітарно-епідеміологічну службу. Тепер її функції згідно з Постановою Кабінету Міністрів України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» від 10 вересня 2014 р. № 442 виконує Державна служба України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів. Привертає увагу той факт, що у ст. 225 КУпАП суб'єктами, уповноваженими на складання протоколів про адміністративні правопорушення за ст. 43³ КУпАП, визначаються органи Державної санітарно-епідеміологічної служби. Однак, як уже зазначалося, цей орган був ліквідований, а тому доцільним було б унести зміни до ст. 225 КУпАП та визначити, що таким суб'єктом є його правонаступник – Державна служба України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів.

Щодо органів місцевого самоврядування, то відповідно до пп. 2 п. «б» ч. 2 ст. 30 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» виконавчі органи місцевих рад наділені повноваженнями з контролю за додержанням санітарних правил підприємствами житлово-комунального господарства, торгівлі та громадського харчування, побутового обслуговування, транспорту.

Отже, чинне законодавство України не визначає Національну поліцію України як спеціалізований орган державної влади, уповноважений на здійснення санітарно-гігієнічного та санітарно-протиепідемічного контролю. Тому й ця сфера в цілому не може поставати об'єктом контролю з її боку.

Включення законодавцем Національної поліції України до кола суб'єктів, уповноважених на складання протоколів про адміністративні правопорушення, що передбачені ст. 43³ КУпАП, пов'язано перш за все з необхідністю контролю за дотриманням громадянами та іншими особами правил карантину, встановленого Постановою Кабінету Міністрів України «Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2». Контрольна функція поліції у цій сфері визначається, виходячи із ч. 6 ст. 29 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб», де зазначається, що організація та контроль за дотриманням установленого на території карантину правового режиму, своєчасним і повним проведенням профілактичних і протиепідемічних заходів покладаються на місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування. Територіальні підрозділи Національної поліції України належать до місцевих органів виконавчої влади. Контроль Національної поліції України за дотриманням правил карантину цілком кореспондується з її загальною функцією щодо забезпечення публічної безпеки і порядку, визначеною у ст. 3 Закону України «Про Національну поліцію» [6, с. 99–103; 7, с. 85]. Порухення правил карантину щодо людей фактично полягає у порушенні правил, передбачених Постановою Кабінету Міністрів України «Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2».

Висновки

У зв'язку з вищевикладеним пропонується розмежувати повноваження суб'єктів, які мають право складати протоколи про адміністративні правопорушення, передбачені ст. 43³ КУпАП, надавши повноваження на складання протоколів про порушення будь-яких санітарно-гігієнічних та санітарно-протиепідемічних правил і норм уповноваженим особам центральних органів виконавчої влади, що формують (Міністерство охорони здоров'я України) та реалізують (Державна служба України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів) державну політику в галузі санітарного та епідемічного благополуччя населення, органів місцевого самоврядування в Україні, а стосовно порушень правил карантину щодо людей – уповноваженим особам Національної поліції України, центральних органів виконавчої влади, що формують та реалізують державну політику в галузі санітарного та епідемічного благополуччя населення, та органів місцевого самоврядування України. Зазначене можливе через внесення законодавчих змін до п. 1 ч. 1 ст. 225 КУпАП, де після цифр 44³ слід додати текст: «... (в частині порушень правил щодо карантину людей)».

Слід також зазначити, що органи Національної поліції України займають провідне місце у сфері забезпечення прав людини, законності, публічного порядку та безпеки, зокрема й у сфері протидії поширенню інфекційних хвороб серед населення. Проте лише правильний законодавчий підхід до визначення повноважень цього правоохоронного органу забезпечить належний механізм його функціонування та баланс повноважень відносно інших органів виконавчої влади та місцевого самоврядування під час виконання ними суміжних завдань.

Список бібліографічних посилань: 1. Стеценко С. Г. Адміністративне право України : підручник. Київ : Атіка, 2007. 624 с. 2. Адміністративна відповідальність в Україні : навч. посіб / за заг. ред. А. Т. Комзюка. Харків : Харків. нац. ун-т внутр. справ, 2000. 99 с. 3. Адміністративне право України : підручник / за ред. Т. О. Коломєєць. Київ : Істина, 2008. 457 с. 4. Остапенко О. І. Кваліфікація адміністративних правопорушень. Львів : Вид-во ЛІВС при Укр. акад. внутр. справ, 2000. 173 с. 5. Гладун З. С. Адміністративне право України : навч. посіб. Тернопіль : Картбланш, 2004. 579 с. 6. Адміністративна діяльність органів поліції України : підручник / за заг. ред. В. В. Сокурєнка ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2017. 432 с. 7. Батраченко О. В. Поняття та ознаки публічної безпеки та порядку як об'єктів адміністративно-правової охорони. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право»*. 2014. Вип. 29, ч. 2, т. 3. С. 84–86.

Надійшла до редколегії 23.04.2020

Krykun V. V. Objective Features of Administrative Offenses under the Article 44³ of the Code of Ukraine on Administrative Offenses and Their Impact on the Scope of Powers of the National Police of Ukraine

The author of the article has stipulates that public relations in the field of labor protection and public health are the generic object of an administrative offense under the Art. 44³ of the Code of Ukraine on Administrative Offenses. The legislator has formed a generic object out of two relatively independent parts: 1) public relations on labor protection and 2) public relations on public health. The direct object of an administrative offense under the Art. 43³ of the Code of Ukraine on Administrative Offenses can be defined as public relations to protect the population from infectious diseases and ensuring its sanitary and epidemic well-being. The author has established the content of a socially dangerous act, which stipulates administrative liability under the Art. 43³ of the Code of Ukraine on Administrative Offenses: 1) violation of the rules provided by the Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "On the prevention of the spread of an acute respiratory disease COVID-19 caused by the corona virus SARS-CoV-2 on the territory of Ukraine" dated from March 11, 2020 No. 211; 2) violation of the requirements of regulatory acts (orders, instructions, rules, regulations, etc.) of the Ministry of Health, which establish sanitary-hygienic and sanitary-anti-epidemic rules. The author has

established the competition of norms of the Art. 42 of the Code of Ukraine on Administrative Offenses and the Art. 43³ of the Code of Ukraine on Administrative Offenses according to the object and socially dangerous act; the author has suggested legislative amendments related to the elimination of the specified collision by the disapplication of the Art. 42 of the Code of Ukraine on Administrative Offenses.

In the course of the research of objective features of administrative offenses provided by the Art. 43³ of the Code of Ukraine on Administrative Offenses, the author has substantiated the need and has provided propositions for legislative amendments to delimit the powers of the National Police of Ukraine, the Ministry of Health of Ukraine, the State Service of Ukraine for Food Safety and Consumer Protection, and local self-government agencies in Ukraine in the sphere of counteracting violations of sequestration rules, sanitary and hygienic, sanitary and anti-epidemic rules and norms.

Key words: law enforcement activity, counteraction to spread of infectious diseases, object and socially dangerous act of administrative offense, violation of sequestration rules, sanitary, sanitary and hygienic, sanitary and anti-epidemic rules and norms, National Police of Ukraine.

